

Pistorius & Olšanská

Aimee Benderová

Tvrdohlavá stvoření

Aimee Benderová

Tvrdohlavá stvoření

PISTORIUS & OLŠANSKÁ
PŘÍBRAM 2017

Pro Ardie, Jeanne a Judith

Tato publikace byla redakčně a vydavatelsky připravena v rámci semináře Nakladatelská praxe na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Překlad vznikl v překladatelském semináři Ústavu translatologie téže fakulty, vedeném Danielem Dolenským.

Kniha byla vydána s laskavou finanční pomocí stipendijního fondu Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze.

Copyright © 2005 by Aimee Bender

Translation © Dominika Solilová, Marie Binderová, Tereza Vlášková, Kryštof Herold, Matěj Čuchna, Alžběta Franková, Jakub Marek, Matouš Hájek, Zuzana Balounová, Viktorie Lexová, Kateřina Vorlická, Tereza Frantová, Nika Exnerová, Kateřina Hrabětová, Petra Šenkýřová

Illustrations © Nikola Hoření, 2017

ISBN 978-80-87855-91-1

První část

Čekání na smrt

Deset mužů jde k deseti doktorům. Všichni doktoři všem mužům sdělí, že jim zbývají jen dva týdny života. Pět mužů pláče. Tři muži zuří. Jeden muž se usmívá. Poslední muž nemluví, je zahloubaný do sebe. Tak dobře, řekne. Nic to s ním neudělalo. Když ho ti tři rozzuření potkají ve vestibulu, nevědí, co s ním provést. Sesypou se na něj a zabijí ho holýma rukama. Doktor vyjde ze své ordinace a mrtvému muži se omluví.

Sakra, povídá rozpačitě kolegům. Zase jsem netrefil datum.

Vraždy ani nehody se předvídat nedají, opáčí jiný doktor v zářivě bílém plášti.

Rozzuření, smutní muži i usmívající se muž vyjdou z ordinace. Muž s úsměvem na tváři neví, proč se usmívá. Prostě se mu ulevilo. Beztak měl sebevražedné sklony. Teď už to není v jeho rukou. Ostatní na něj vrčí, holé ruce skropené krví, jenže ten usměvavý je svou úlevou děsí, tak ho nechají na pokoji, aby jejich vzácné dva týdny nějak nezkrátil. Rozzuření muži se vyřítí ze dveří jako první, plačící muži je následují.

Cestou dojdou na pole plné krav. Krávy tiše a poklidně žvýkají. Plačící muže pohled na krávy rozesmutní, protože už se na krávy mohou dívat jen dva týdny. Ovšem rozzuřené muže pohled na krávy rozzuří ještě víc. A vůbec, proč jsou ty krávy tak klidné? Proč zrovna krávy mají to štěstí, že o své smrti předem

nevědí? Proč je nebe tak modré a pokojné? Rozzuření muži se rozběhnou ke kravám, ale krávy si toho nevšimnou; víc než cokoliv jiného chtějí krávy jenom dál žvýkat. Jeden z rozzuřených mužů se zhroutí a začne bušit pěstmi do země. Ostatní běží dál. Pět plačících mužů stojí u plotu a pláče. Podívejte, jak smutný a mohutný je vztek těch nešťastníků, říkají si. Kdo by si pomyslel, že je kráva tak krásné zvíře? Proč jen jsem nebyl farmářem? Proč jsem nepracoval na poli? Proč v kanceláři?

Mezitím si na klinice doktoři kontrolují zápisky a objeví chybu. Jejda. Jenom dva z těch plačících mužů mají důvod k pláči. Ostatní tři jsou zcela zdraví. Doktoři zahanbeně volají svým pacientům, kteří už pláčou v objetí svých plačících manželek nebo milenek nebo mazlíčků.

Máme pro vás dobrou zprávu! oznámí jim. Udělali jsme botu. Jste zcela zdravý. Moc nás to mrzí.

Jeden plačící muž získává novou chuť do života a přestěhuje se s rodinou na venkov, kde začnou chovat kozy.

Zbývající dva se vrátí do vyjetých kolejí. Bylo to těsné.

Poslední rozzuřený muž stále buší pěstmi do pole. Jeho přítel na něj volá do temné noci. Chápe, že jeho rozhněvaný muž je někde venku a zase zuří na celý svět, to se dá čekat, ale nechápe, proč mu neustále volá doktor.

Muž se sebevražednými sklony je další omyl, ale není možné ho zastihnout. Odletěl zatím do Řecka a konečně se snaží najít si vztah. Poněvadž mu zbývá už pouhých pár týdnů, myslí si, že má snad konečně dobrou šanci najít někoho, kdo by mu seděl u postele, až bude umírat.

Dva zbývající plačící muži zemřou. Jeden na přístrojích a druhý ve vlastní posteli. Zemře i jeden z rozzuřených mužů, za řevu

ve vaně. Další, ačkoliv u něj se nespletli, stále buší do pole pěstmi. Už jen ta energie, kterou k tomu potřebuje, by ho měla vysát do poslední kapky, ale ne. On si vesele bubnuje. Bubnuje celé týdny a posadí se a ještě není mrtvý. Vydrží ještě půl roku a za tu dobu namaluje obrazy plné zloby, které si v galeriích zamilují lidé, co si neuvědomují, že jsou sami plní zloby.

Řekyně se rozvzlyká, když se dozví, že její úžasný melancholický milenec bude brzy umírat. Provádí rituál za rituálem. Jejich sex je jako hrad, má příkopy a věže. Kdybych tak, pomyslí si muž se sebevražednými sklony, kdybych tak věděl už dřív, jak krátké to všechno bude.

To tvrdí všichni. Říkají to pro nás neumírající, abychom pamatovali na svůj každodenní život. Ale nemůžeme to úplně pochopit, dokud tomu sami nebudeme čelit. Můžeme to pochopit? Je to těžké. Já to nechápu. Tady to chápe jen ten muž se sebevražednými sklony a jeho řecká milenka s orlím nosem.

Třetího týdne zrána se Řekyně vrátí do ložnice se smuteční kyticí. Po cestě se připravila na jeho vychladlé tělo. Ještě ho cítí v sobě.

Ahoj, zdraví ji milenec v ložnici. Kupodivu se cítí výtečně. Řekyně padne na kolena a nazve ho zázrakem. Mají spolu zázračný sex, na počest všech zázraků. Dalšího dne se ovšem přihodí to samé a oba jsou bez sebe radostí, jen maličko smíšenou se zklamáním, které schovávají za svou lásku a potěšení. A pak i další den a jejich sex už brzy není takový jako dřív. Už to není hrad, ale jenom chatrč. Beztak se má Řekyni brzy vrátit manžel z Číny, kde kupoval hedvábí. Muž se sebevražednými sklony se jde vykoupat k moři. Projde kolem něj pár živýkajících krav. Cítí své srdce, jak bije jako nejsilnější stroj, a své smrtelné lože, jak se vytrácí pryč.

Letí zpátky domů a během mezipřistání odejde z letiště ve městě, které nezná. Koupil si zpáteční letenku, ačkoliv očekával, dokonce doufal, že zemře v Řecku, mezi čistými domy a jednoduchým barevným kontrastem, který člověku stačí ke štěstí: bílá na modré. Žlutá na modré. Červená na bílé. Plánoval, že zpáteční letenku věnuje své řecké milence pro případ, že by potřebovala utéct před manželem a začít nový život v Americe. Jeho štedrá nabídka ji však nenadchla. Děkuju, odpověděla, ale já nechci žít jako v televizi.

Mezipřistání letu z Atén je v Denveru. Tak si ho nepředstavoval. Nikdy tam nebyl. Vyrostl jinde, ani v horách, ani poblíž hor. No tak co. Projdu se tu trochu, řekne si a nechá se zlákat hned první cedulí K PRONÁJMU, kterou uvidí. Co ho napadne, to udělá – totiž, všechno kromě sebevraždy. Nechce se ošidit o svou smrtelnou chorobu.

Jeho choroba není smrtelná, ale dočasná. Doktoři, kteří se mu snaží zanechat zprávu, se mu nikdy nedovolají; telefon teď za něj bere mechanická paní. On na to ale přijde sám. Myslí si, že je možná jedním z těch lidí, kteří budou žít navždy, ale když se řízne při holení, krvácí tak moc, že svou krví na umyvadlo napíše UMŘU. Začne chodit do posilovny. Svět v Denveru je pro něj po ránu plný kávy a odpoledne procházek. Utrácí všechny peníze.

Nakonec zavolá doktorovi, protože je příliš zvědavý. Vysvětluje recepční, že mu bylo řečeno, že mu zbývají dva týdny života, a teď už to jsou tři roky. Dozví se, že doktor zemřel. Možná z pocitu viny? Ne. Měl nehodu na lyžích.

Takové věci se předvídat nedají, pomyslí si, když vychází ven vychutnat si jednoduchý barevný kontrast Colorada: hnědá na modré. Zelená na hnědé.

Působí to jako dobrý kompromis, ale není. Nazítří se vrátí do svého města. Tam najde doktorův život i ženu a svede ji

svým depresivním šarmem. Je z něj dobrý nevlastní otec. Jednoho odpoledne se u něj na prahu objeví Řekyně. Opustila jsem manžela, sdělí mu. Stýská se mi po tobě, miláčku, i po tvých citlivých prstech.

Muž se tetelí blahem, ale už je pro ně pro všechny příliš pozdě. Když bomba dopadne, doktoři na sebe vrtí hlavou, zatímco se jejich těla rozkládají.

Vraždy ani nehody se předvídat nedají, říkají.

Všichni si navzájem stojí u smrtelného lože.